A°. 1831. N°. 51.

SURINAAMSCHE COURANT.

DINGSDAG, DEN 28 JUNIJ.

Algemeene Secretarij.

Den 25 *Junij* 1831.

Alzoo de navolgende personen zich bij requesten aan den Hoogen Raad der Nederlandsche W. I. Bezittingen hebben geadresseerd, verzoekende Brieven van Vrijdom voor de na te meldene Slaven, te weten:

1°. SAMUEL FERDINAND FLU, voor de Slavinnen CALISTA en ABENA, ingeschreven op het *respect van Raad Commissaris voor de Inlandsche Bevolking van Slaven die geenen Meester hebben.*

2°. H. A. BUHK, in kwaliteit als Executeur van den Boedel en Nalatenschap van wijlen DAVID GESELSCHAP, voor de Negerin TIBERIA en haar kind DANIEL, aankomende gemelden Boedel.

3°. EMANUEL LION ARONS, voor de hem in eigendom aankomende Musticin ANNA en haar kind ALEXANDER.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft, alvorens op die verzoeken te disponeren, op te roepen, al de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen *zes* weken na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter Algemeene Secretarij in te dienen; zullende bij gebreke van dien, na dat gemelde termijn zal zijn verstreken, de verzochte Brieven van Vrijdom worden uitgereikt.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

BRUSSEL, den 21sten April. De *Courrier* heeft sedert eenige dagen goedgevonden om vrede en vriendschap met de Hollanders te prediken.

Er trekken voortdurend troepen naar Luxemburg. Te Arlon zijn er reeds eenige aangekomen.

De *Courrier* merkt op, dat thans alle Fransche dagbladen het omtrent Luxemburg met de Belgen eens zijn.

Brieven uit Frankfort melden, dat de Duitsche bondsvergadering de zaak van Luxemburg tot de maand Junij uitgesteld heeft; dat zij niet alleen Luxemburg, maar ook Belgie, ingeval van weerstand van den kant der Belgen, wil bezetten, ten einde zich voor de kosten van den oorlog schadeloos te stellen; dat zij echter hierin van den kant van het Fransche ministerie zwarigheid ontmoet; en dat zulks de oorzaak van het uitstel is.

BREDA, den 26sten April. De generaal, *Schepern*, vroeger bevelhebber van Venlo en door de Belgen, bij het overvallen dier plaats, gevangen genomen, is thans door hen vrijgelaten en reeds hier aangekomen. Hij brengt de tijding mede, dat de Belgen nu eindelijk alle Hollandsche officieren, die zij tot heden wederregtelijk hebben gevangen gehouden, zouden loslaten en naar Holland laten vertrekken. Men schrijft deze handelwijs toe aan den invloed, die eene van wege het fransche hof gedane verklaring aan den belgischen regent moet gehad hebben, houdende dat de Belgen zich stiptelijk hadden te gedragen overeenkomstig de Londensche protocollen, tot welke Frankrijk insgelijks was toegetreden. Men wil, dat men het loslaten der Hollandsche officieren te beschouwen heeft, als een eerste stap tot een veranderd sijstema, die door meer andere dergelijke zal gevolgd worden.

— De Graaf *de Robiano* heeft bij het nederleggen van zijn post als Gouverneur van Antwerpen eene proclamatie uitgevaardigd waarin hij, onder anderen, den toestand dier provincie op de volgende wijs beschrijft.

» Ik geef in handen van Mijnheer den Regent het bewind eener provincie over in rouw over hare haven, ontrukt door hare rijkste ingezetenen, bij de gedeeltelijke of geheele ontbinding van alle hare fabrieken, in de ellende van duizende arbeiders, ener provincie die, in weerwil van den overlast de velden uitputtende legers, in weerwil der heimelijke praktijken van buiten en de gisting van binnen, *eene zoo bewonderenswaardige kalmte beleeld.*

— De Graaf *van Saint Leu*, *Lodewijk Napoleon*, voormaals Koning van Holland, heeft eenige bijzonderheden publiek gemaakt wegens het aandeel, dat zijne kinderen aan de gebeurtenissen in Italie gehad hebben. Zie hier een kort uittreksel uit dezelve:

» Mijne beide kinderen, *Napoléon Louis* en *Louis Napoléon Charles*, bevonden zich op den 20 Februarij ll. bij mij, en verlieten mij, om hunne moeder te gemoet te gaan, welke uit Rome gereisd was. Zij had den weg over Sienna genomen, terwijl mijne kinderen dien over Arezzo, die hun aangewezen werd, hadden ingeslagen. Zij volgden dezen weg tot ver over de Toskaansche grenzen, zonder hunne moeder te ontmoeten, en bevonden zich weldra midden in de geinsurgeerde landen. Zeer aangedaan over hunne afwezendheid en over hun verblijf in tegen den H. Stoel opgestane landen, van welken ik meer dan tien jaren lang, ondubbelzinnige blijken van welwillendheid heb ontvangen en voor welken ik steeds gevoelens van achting en zelfs van verkleefdheid gekoesterd heb, deed ik alle noodige démarches, om hen dat land en de nabijheid van legers te doen verlaten, met welke zij niets te maken hadden. Ik vertoonde de chefs van het Bolognesche leger, dat twee personen van eene uit Frankrijk gebannen familie (nog onregtvaardiger sedert de maand Julij dan te voren) hunne zaak slechts nadeel konden toebrengen, en mijne kinderen verwijderden zich uit Bologna. Het was mij echter, om verschillende redenen, niet mogelijk, hen, op dat oogenblik, bij mij in Toskanen te doen komen. Naauwelijks waren er drie weken verloopen of mijn oudste zoon, het voorwerp mijner tedere liefde, werd, te Forli, te gelijker tijd door eene zinking op de borst en het rondvonk aangetast en stierf op den 17 Maart, na eene kortstondige ziekte, bijna plotseling, in de armen zijns broeders. Deze heeft, na dit noodlottig sterfgeval, mijnen vroegeren raad gevolgd en heeft den loop zijner, langen tijd, door onze positie van verbannen en zelfs van vervolgden, vertraagde reizen hervat. Het is volstrekt onwaar, dat mijne kinderen een groot aantal insurgenten met pieken hebben gewapend, en even onwaar, dat zij ooit van hunnen neef, den Hertog *van Reichstadt*, gesproken hebben."

— De Directeur *Niemeczek* heeft de Ingezetenen van Utrecht vergast, op eene voorstelling, waarin zij de muiters in alle kleuren gezien hebben. Dit stuk, ten titel voerende *De Eenzame Hut*, of de *Verslagen muiters*, is met veel genoegen en geestdrift ontvangen; men ziet daarin eene Hollandsche compagnie, bij eene Hut aan de Grenzen, halt maken; dezelve is bewoond door een Meisje dat aan den Sergeant-Majoor van de compagnie verloofd is. Nadat de Soldaten eenige oogenblikken uitgerust hebben, hoort men de aantogt van de muiters; de Hollandsche soldaten worden gekommandeerd om terug te trekken in het naaste boschje, om bij tijds de muiters te kunnen bevechten. De bende van *Pontécoulant* met hunne blaauwe kielen, rukt het aller komiekst aan, en juist voor de Hut; zij vragen om drank, vergeten te betalen, maar niet te stelen. Eensklaps hoort men den aanmarsch van soldaten, en leve *Wilhelmus*; na een hevig gevecht zetten de muiters het op een loopje, maar vergeten niet voor hun aftogt de Hut in brand te steken. Hier ziet men weder den Hollandschen moed. De jonge vrijwillige Sergeant-Majoor springt in het vuur en redt zijne geliefde, door de vlammen heen zijnde, waarmede het eerste bedrijf eindigd. In het tweede bedrijf ziet men een fort, in het welke de muiters eenige Hollandsche soldaten gevangen brengen; maar eensklaps wordt hun schildwacht overrompeld, en met stormladders op de wallen van het fort geklommen; hier ontstaat een moorddadig gevecht, waarin de kloeke onder-officier het eerst den wal beklimt en de Oranje-vlag op den toren plant. In het laatste bedrijf hoort men in de verte het gebulder van het kanon; eensklaps verschijnt de onder-officier, zwaar gewond en langs den grond kruipende; hij drukt nog eens het Oranje-vaandel aan zijn hart en zinkt stervende ter neder. De Marketentster snelt toe, verkwikt den voor dood liggende onder-officier en verscheurt haar voorschoot om zijne wonden te verbinden. Het stuk eindigd met een allerfraaist tafereel.

Dank zij den heere *Niemeczek* voor de compositie van deze fraaije, echt Vaderlandsche voorstelling, welke niet missen kan van onze jeugd te bemoedigen, vrouwen en moeders te troosten voor de afwezigheid hunner echtgenooten en zonen.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 24sten April. De ontbinding van het engelsche parlement is het gevolg der aanneming van een voorstel van den generaal *Gascoijne* in het lagerhuis, waardoor het ontwerp omtrent de hervorming der verkiezingen zijne kracht verloor. Na deze nederlaag der ministers, stonden den Koning van Engeland twee wegen open: of om het ministerie te veranderen of om het parlement te ontbinden. Z. M. heeft het laatste verkozen, willende, door eene nieuwe benoeming van volksvertegenwoordigers, de gezindheid der natie aangaande het ontwerp der hervorming verstaan.

— De generaal *Belliard*, Fransche gezant in Belgie, en de graaf *de Celles* zijn gisteren achtervolgens bij den Koning geweest.

— Bij een koninklijk besluit van den 18den dezer is bepaald geworden, dat niemand het beroep van onderwijzer op lagere scholen zal kunnen uitoefenen, ten zij hij vooraf het voorgeschreven examen heeft ondergaan.

— De zoon van den president van den raad van ministers is met depêches van het gouvernement naar Londen vertrokken.

— Op het berigt nopens het gedrag der Portugeesche overheden en de mishandeling van eenige Fransche burgers, heeft de regering twee fregatten naar de Taag gezonden, om zich aldaar met twee brikken te vereenigen, en voldoening en schadevergoeding wegens het gebeurde te vragen. De bevelhebbers dezer schepen zijn gemagtigd om al die maatregelen te nemen, welke de eer der Fransche vlag mogt vereischen.

Volgens brieven uit Lissabon van den 9den dezer, had de regering van don *Miguel* toen nog geen antwoord op de bezwaren van den Franschen consul-generaal gegeven. Deze heeft uitstel tot den 11den verleend; terwijl hij voorgenomen heeft zich op dien dag in te schepen.

MENGELWERK.

BESCHEIDENHEID EN NEDERIGHEID.

Bescheidenheid en nederigheid waren in het oog loopende deugden in het karakter van Paus CLEMENS XIV, vóór zijne verheffing GANGANELLI geheeten. Toen hem het voornemen van zijnen voorganger, om hem tot Kardinal te benoemen, door den Kardinal REZZONICO berigt werd, verzocht hij dezen ten ernstige, den Paus te zeggen: « dat geene geveinsde nederigheid, maar eene opregte overtuiging zijner onwaardigheid, hem de verklaring afperste, dat hij eene zoodanige eer niet verdiende, en Zijne Heiligheid met deze zijne bevordering ook geene eer zoude inleggen; doch dat hij, indien de Paus eenen uit zijne Orde tot het purper bestemd had, meer dan tien personen konde aanwijzen, die deze verheffing meer waardig waren." Hij werd nogtans tot Kardinal verkozen, en gaf zijnen medebroederen van die vereerende benoeming kennis met deze woorden: « Zijne Heiligheid heeft mij tot Kardinal verheven; doch laat deze mijne nieuwe waardigheid tusschen ons geene verwijdering maken. Ik zal steeds met u blijven verkeeren, en als een ieder uwer leven; zoo dat niemand bespeuren zal, dat ik van stand veranderd ben;" gelijk hij dan ook deze belofte aan zijne kloosterbroederen volkomen vervulde. — Zeker Parlementslid van *Engeland*, die hem dikwijls bezocht, was gewoon te zeggen: „Ik zie nooit den Kardinaal GANGANELLI, maar vind altijd den nederigen monnik te huis."

Zijne verheffing tot Paus had hem niet de minste trotschheid ingeboezemd. Hij ging met zijne broederen van de Franciskaner Orde ook nu nog gemeenzaam om, en zeide eens op zekeren avond tegen « Ik ben nu den geheelen dag Vorst en Paus geweest, en wil mij thans eens verpoozen en weder Pater « GANGANELLI zijn. Welaan, laat ons onze « gewone gesprekken hervatten." — Een leerrijk voorbeeld inderdaad voor de Grooten der aarde, om zich door bescheidenheid en nederigheid de achting hunner minderen te verwerven; want daardoor zullen zij zich van eene heerschappij verzekeren, edeler, uitgebreider en sterker, dan die door trotschheid en geweld te verkrijgen is.

OPREGTHEID, OPENHARTIGHEID, VRIJMOEDIGHEID.

Een Koopman in *Hamburg* was, door ongelukken in zijnen handel, zoo ver ten achteren geraakt, dat hij eindelijk, in den jare 1785, moest ophouden met betalen. Nog voordat dit geval bekend werd, kwam een jong, vermogend Koopman deszelfs dochter ten huwelijk vragen; doch het meisje sloeg zijn aanzoek af door deze opregte en openhartige verklaring: « Mijnheer! gij houdt mij mogelijk voor de « dochter van een rijk man; maar ik moet u « openhartig betuigen, dat ik binnen weinige « dagen armer zal zijn, dan de dochter van « den behoeftigsten daglooner." Deze rondborstige verklaring trof het hart des jongen Koopmans dermate, dat hij haar verzekerde, niet haar vermogen, maar alleen haren persoon te begeeren: doch het meisje verzocht hem geduld te oefenen, tot dat het ongeluk haars vaders volkomen bekend zoude zijn, er op eenen bevalligen toon bijvoegende: « Tot « zoo lang zal ik uwen voorslag in overweging « nemen, en wanneer gij dan geen berouw hebt, zal ik u mijne hand schenken." Hare moeder, die bij dit tooneel tegenwoordig was, konde hare tranen niet wederhouden, hetwelk hare gevoelige, brave dochter zoo geweldig trof, dat zij haar aldus aansprak: « Ween niet, « beste moeder! ik zal al mijne fieraden afleggen, en voor u zorgen; mijne handen zijn « geschikt voor den arbeid, en ik ben jong en « sterk genoeg, om voor uw en mijn onderhoud te kunnen zorgen." De edelmoedige minnaar bleef bij zijn voornemen, en huwde dit brave meisje, hetwelk hem eenen bruidschat — te weten, onschuld, vlijt en spaarzaamheid — aanbragt, die al het goud der wereld in waarde verre overtreft.

BELANGELOOSHEID.

De Bankier ROBERJOL DE LASTIGNE had, acht dagen voor den zwaren brand te *Port au Prince*, op het eiland *St. Domingo*, in 1784, aan zijnen vriend GIRAUD een magazijn van koopwaren voor 180,000 *Livres* verkocht, onder voorwaarde, dat van deze som 60,000 *Livres* dadelijk, en de overige 120,000 eerst na verloop van drie jaren, betaald zouden worden. De Heer GIRAUD had aan het eerste gedeelte der waarde van het verdrag voldaan, en de koop werd in volle orde gesloten. In den ongelukkigen nacht, waarin de brand voorviel, waren kooper en verkooper bij elkander, en ooggetuigen van dit verschrikkelijk schouwspel. De eerste, ziende, met welk eene woede de vlam van alle kanten de overhand nam, werd zeer neerslagtig, en klaagde, dat deze ramp voorzeker zijnen geheelen ondergang zoude bewerken; doch ROBERJOL zocht hem te troosten, door te zeggen: « Wees niet zoo « mismoedig, mijn vriend! Toen ik u mijn « magazijn verkocht, stond het u vrij, de ge- « maakte voorwaarde te bedingen, en gij meen- « det eenen voordeeligen handel te sluiten; « maar geen van ons beide was in staat, het « tegenwoordig ongeluk vooruit te zien. Onder- « tusschen zoude ik geen vergenoegd oogenblik « kunnen hebben, indien ik mij den ondergang « van eenen vader van verscheidene kinderen « en van mijnen vriend slechts eenigermate te « wijten had. Wordt het magazijn aan de « vlammen ontrukt, dan houdt de koop stand, « en is, in dit geval, voor u des te voordee- « liger; doch worden de goederen eene prooi « van dezen geweldigen brand, dan zal ik mij « dit verlies getroosten, tot dat gij mij, op « uw gemak, mogt kunnen betalen." Weinig tijds daarna sloeg de vlam tot het gebouw over, en verteerde hetzelve, met alles, wat er in was; waarop ROBERJOL, den volgenden morgen ten zeven ure, aan zijnen vriend de reeds betaalde 60,000 *Livres*, met den vernietigden koopbrief, terugzond. — Waarlijk en uitmuntend voorbeeld van zeldzame belangeloosheid! Mogte hetzelve, van nu aan, slechts meer algemeen in de wereld gevolgd worden! o, Hoe vele tranen van ongelukkigen zouden daardoor niet gedroogd, hoe vele angstvallige zorgen niet afgeweerd! — Gewisselijk het Vaderland moet zich in het bezit van zulk eenen burger gelukkig achten, en de nakomelingschap zal hem zekerlijk nog zegenen.

ADVERTENTIEN.

De Landstaxen of Akkergelden, zoo mede de Quota der Suiker-Plantaadjen en Houtgronden, over het jaar 1831, vóór ultimo Julij e. k., ten Kantore van den ondergeteekende moetende voldaan worden; zoo wordt zulks bij deze ter kennis van de daarbij belanghebbenden gebragt, ten einde zich daarnaar te kunnen regelen.

Paramaribo, den 24 *Junij* 1831.

De fungerende Ontvanger van het Gemeente Bestuur,

G. S. DE VEER.

N. L. BRAAM, Exploicteur bij den *Hove van Civile en Criminele Justitie dezer Kolonie*, zal op Vrijdag den 1sten Julij 1831, des morgens de klokke *Negen* uren, ter Kastelenije van het *Hof van Civile en Criminele Justitie*, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven ROSETTA, FRANS en PRINCESSE; aankomende HENDRINA JACOBA DE VRIJHEID.

Paramaribo, den 24 *Junij* 1831.

Op Heden morgen ten *negen* uur, zullen publiek door- en ten huize van den Vendumeester M. A. SALOMONS, worden verkocht:

De Negerin PRANSA, met hare dochters
SUSANNA, PATIENTIE, } *Huismeiden.*
JEAMS, (Mulat) *Timmerjongen.*
SOPHIETJE, (Mulattin) *Huismeisje.*
AMERIKA, *Waschmeid.*
aankomende MARY THOMAS.

Paramaribo den 28 *Junij* 1831.

Alle de genen, welke deugdelijke vorderingen hebben van, of verschuldigd zijn aan den Boedel van wijlen JACOB ABENACAR, gelieven daar van ten spoedigsten aangifte en betaling te doen, bij den ondergeteekende.

Paramaribo, den 28 *Junij* 1831.

D. S. GOEDSCHALK qq.

LONDON
PORTER & PALE ALE
in vatjes van 3 dozijn.
bij *J. VAN GELDER Hz.*

DON MIGUEL ROLADOR en familie met zijn bijhebbend gezelschap, zullen binnen *vier* weken de Kolonie verlaten.

Paramaribo, den 25 *Junij* 1831.

S. O. FUCHS,

Biedt tot zeer billijke prijzen, te koop aan: echte zuivere Rijnwijn in flesschen, bij heele en halve dozijn; Selserwater; beste kwaliteit Eau de Cologne; versch gewascht Schoenmakers- en Zoolleer; 2 en 3 draads Visschersgaren; Hollandsche Linnens; Vriesch Bont; Haarlemmer Linnen- en Boekjes Streep; Duitsche dito; Creas; Platilles; ord. Servietgoed; Satijn Hennepen Dril; fijn en ord. wit Dril; Callico's; Mulls; garen en catoenen Thule; met Kante dito; zwart Princestof; Dames Stroohoeden; hooge Mans- en Jongens Schoenen met Gespen; lage Mans dito; Lubecker Rollen en Koffijzakken; Flesschen-Kurken, enz.

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Den 25sten dezer, het Schip *l'Auguste*, Kapt. J. J. REMKES, van *Amsterdam*; Passagier: de Heer *J. B. L. ten Behm Wentholt.*

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.